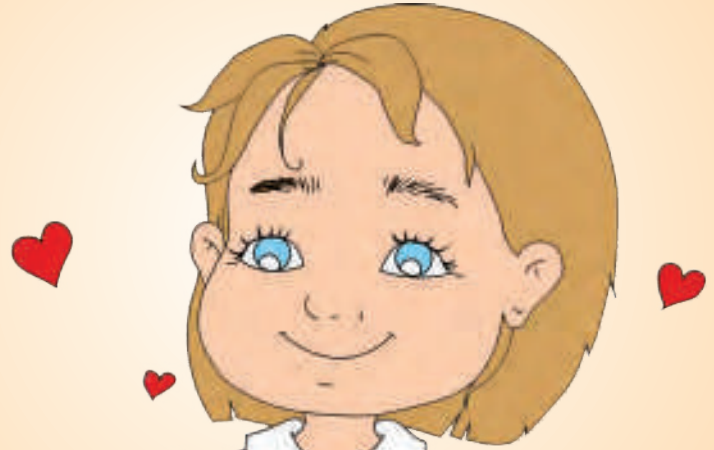

Duru, bulguru öğreniyor

Yazar:
Celâl Akbaş

Pedagoji Derneği
PEDAGOJİ DERNEĞİ
TARAFINDAN
ONAYLANMIŞTIR.

DURU
B U L G U R
DURU BULGUR
YAYINLARI

DURU, BULGURU ÖĞRENİYOR

Yazan: Celâl AKBAŞ

Çizim: Halimenur SEVİM

Grafik Dizayn : Ceyhan ÖZDEMİR

Yayın Hakları: Duru Bulgur Gıda San. ve Tic. A.Ş.

ISBN: 978-975-92187-4-4

Sertifika no: 29467

İçerik Danışmanı: Duru Bulgur

İçerik Kontrolü: Pedagoji Derneği

Baskı: 1

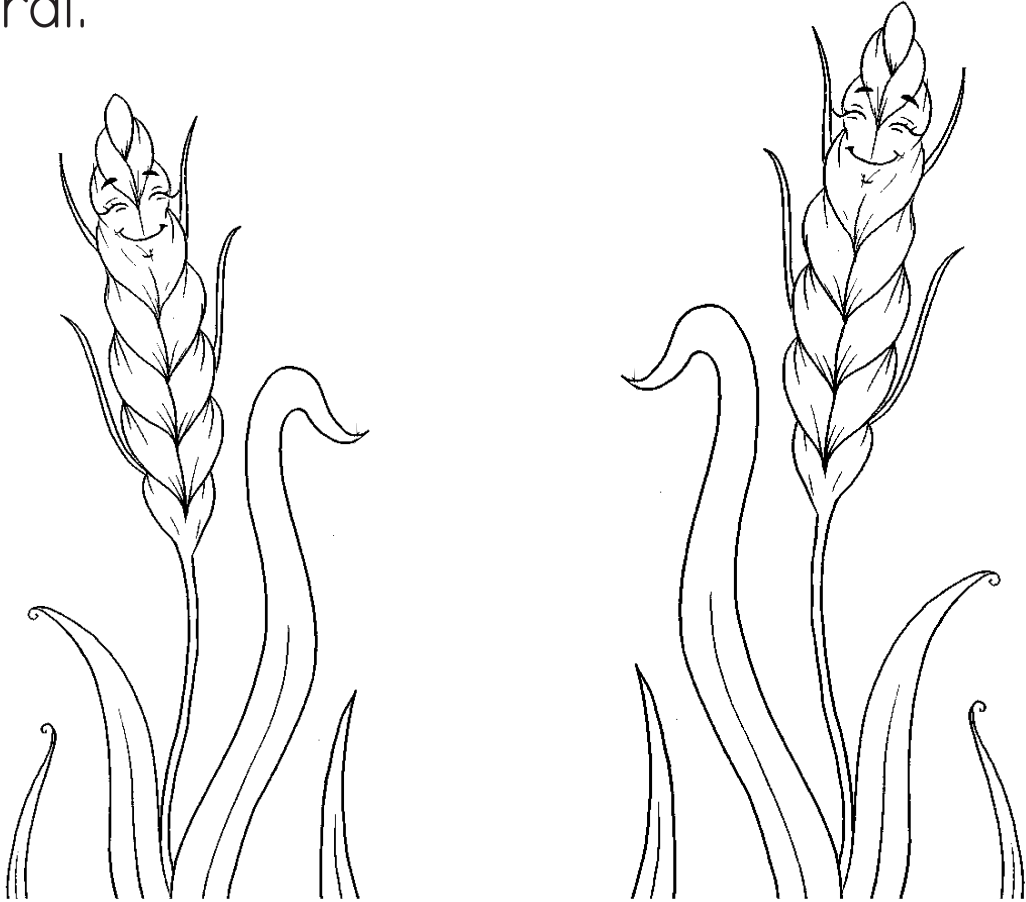

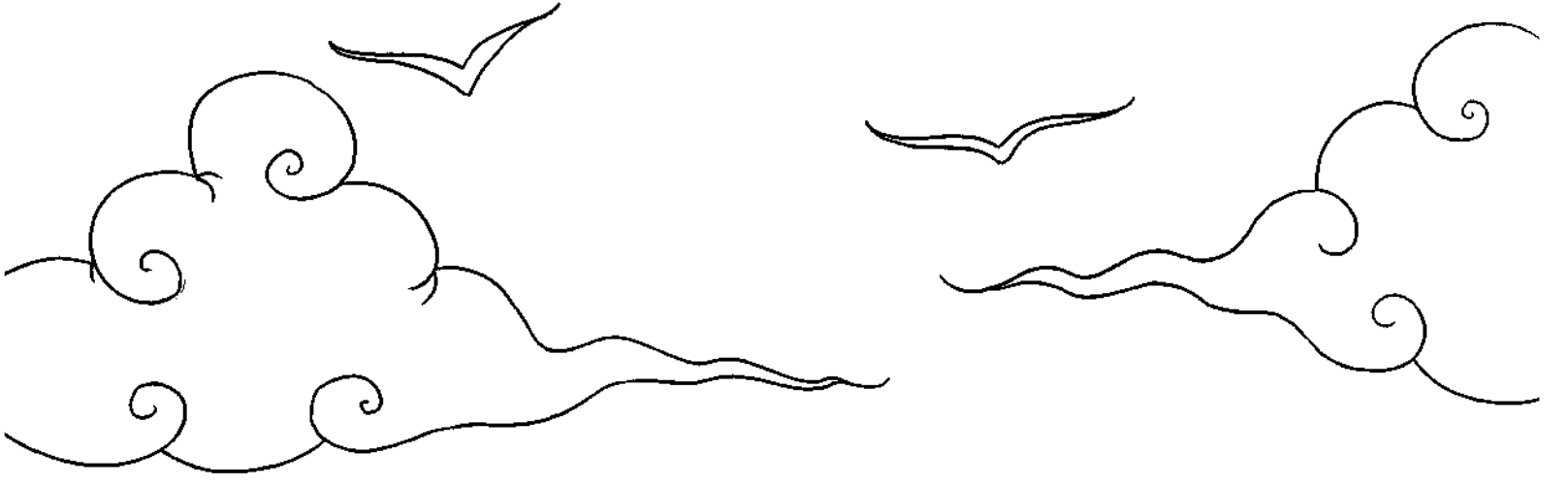
Pedagoji derneği tarafından onaylanmıştır.

– Haydi, Duru, uyanma vakti. Artık zamanı geldi!

Duru gözlerini zar zor açabildi. Şaşkın şaşkın etrafına baktı. Tüm buğdaylar çatlamış, bazıları filizlerini bile çıkarmışlardı.

– Demek zamanı geldi! O kadar heyecanlıyım ki! Bir an evvel büyümeğe başak vermek istiyorum, dedi Duru. Haftalardır toprağın altındaydılar. Duru da diğer buğdaylar gibi çatladı, filiz verdi.

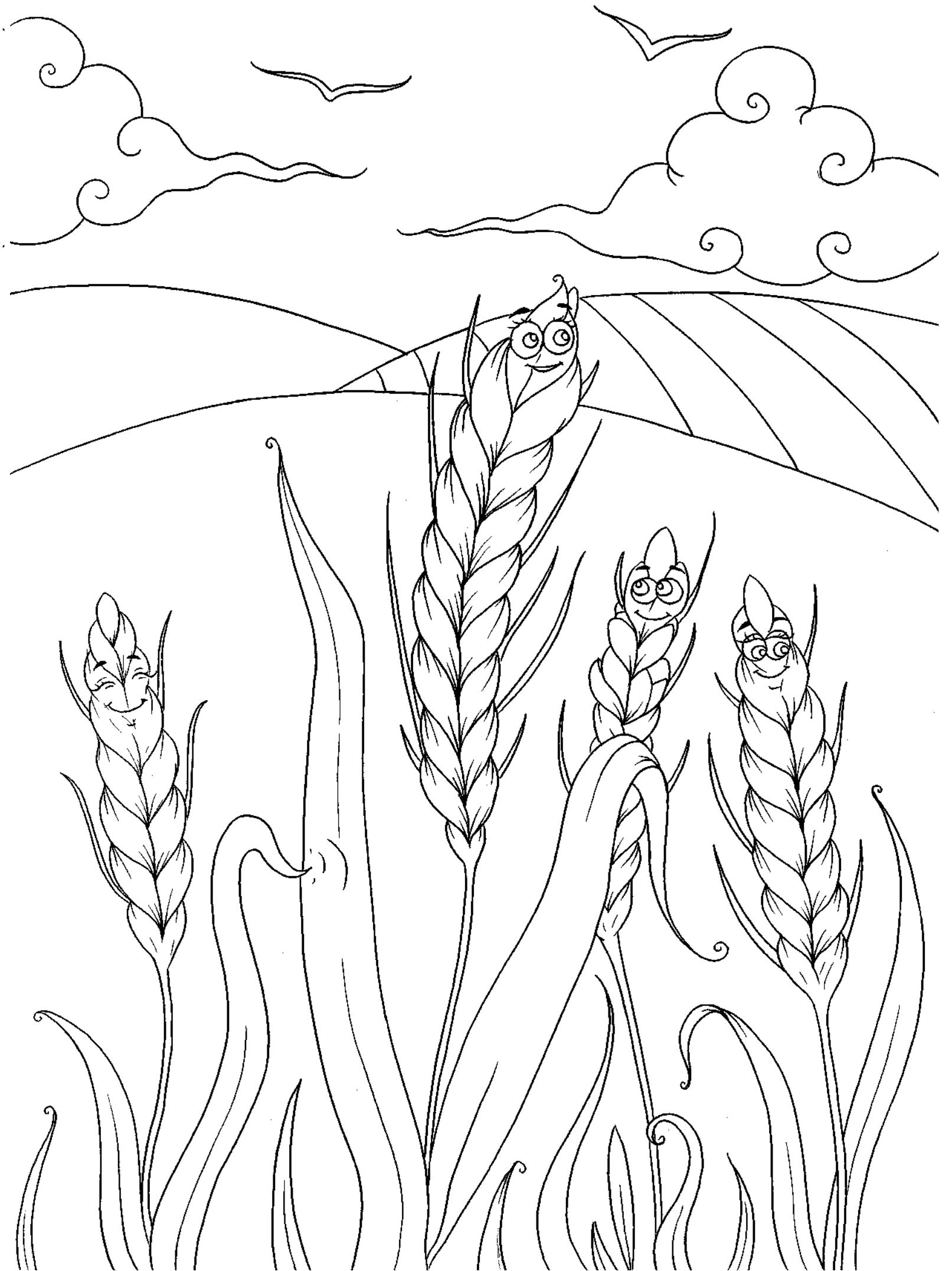

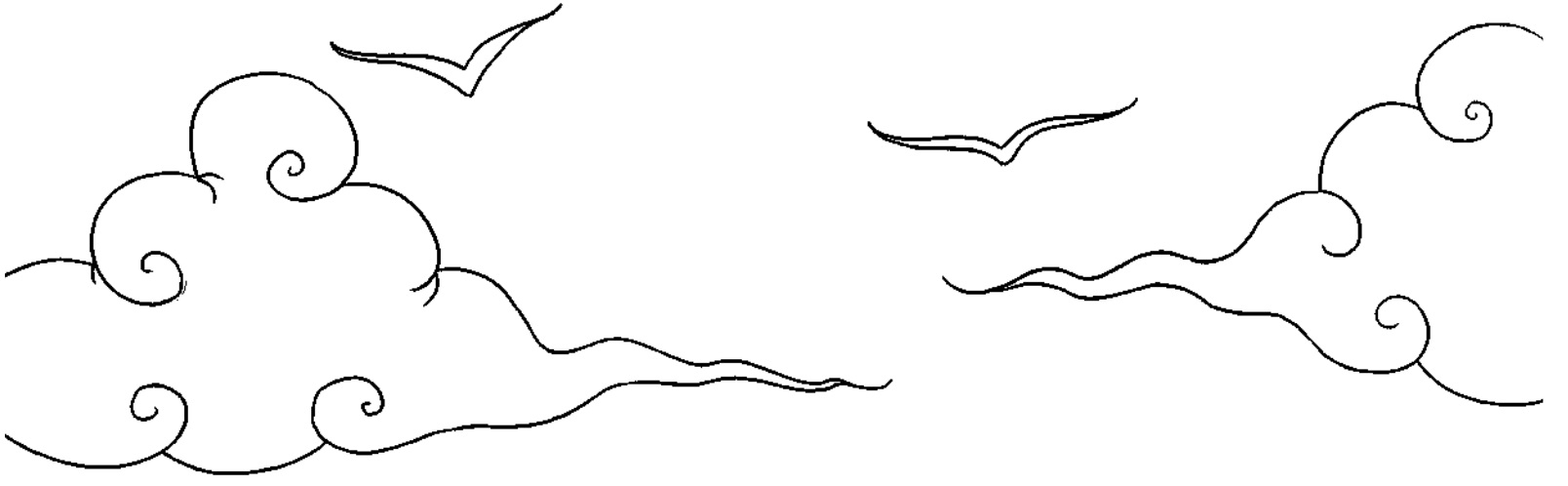

Birkaç gün sonra toprağın üzerine çıkmış yeşil yeşil filizlerle boy atmaya başlamışlardı. Duru sanki yarışircasına gökyüzüne doğru uzanıyordu. Her sabah güneşin doğuşunu izliyor, tüm gece yıldızları seyrederek uykuya dalıyordu.

Bazen esen rüzgâr ile bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Bazen de yağan yağmurla kana kana su içiyorlardı.

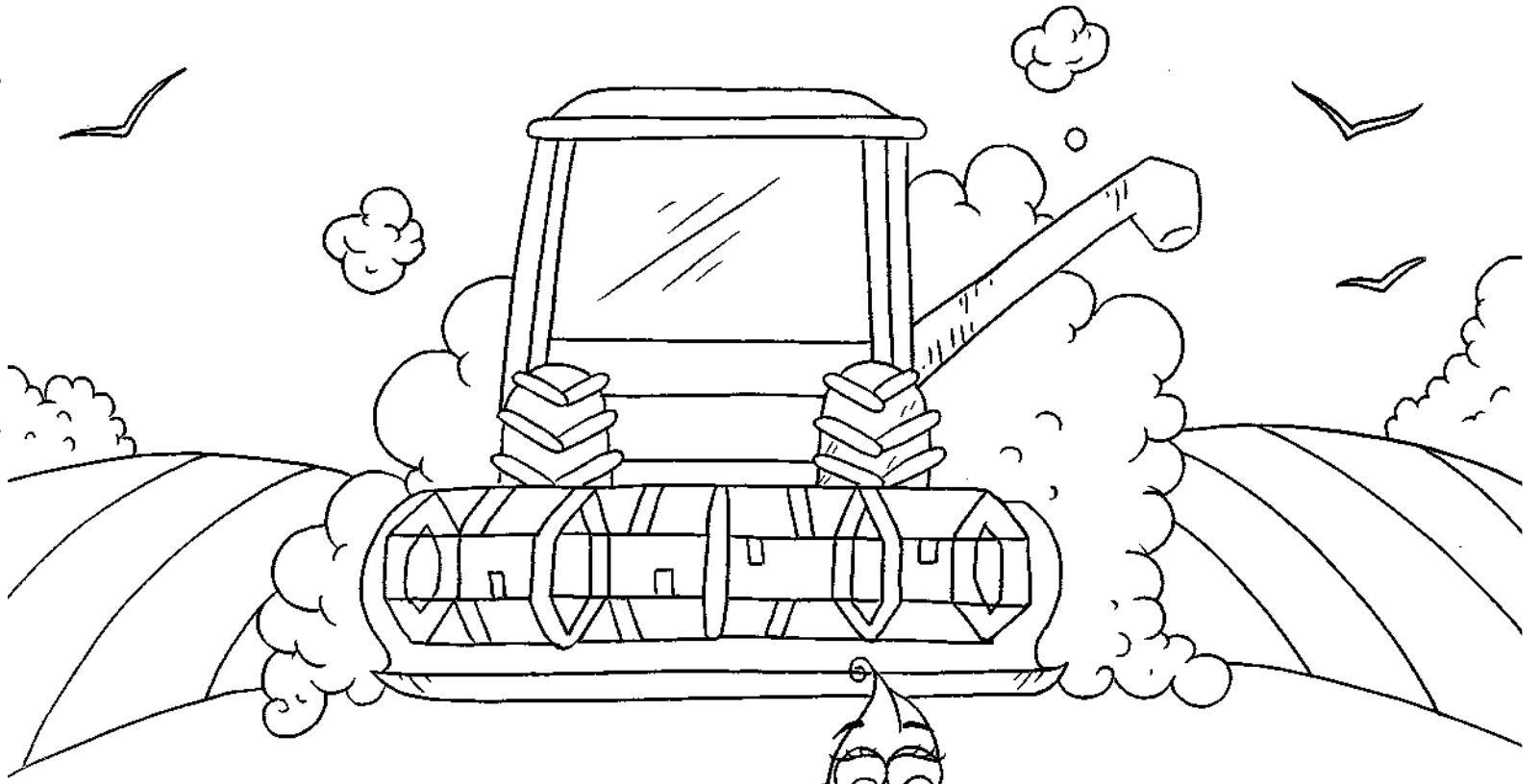

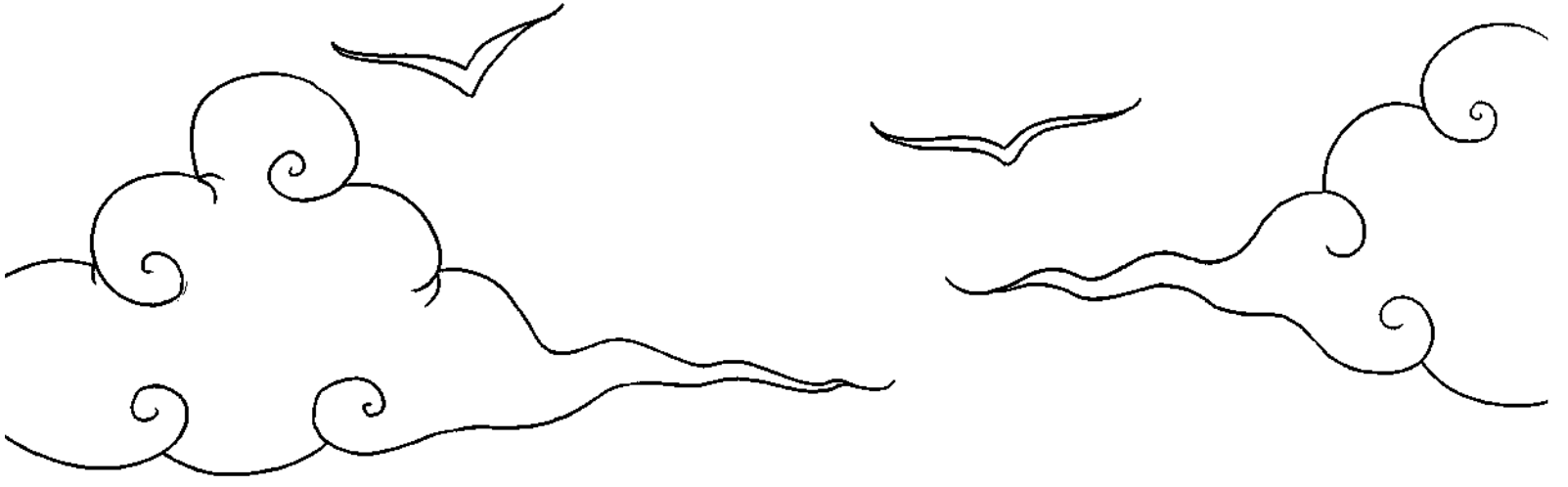

Artık hasat zamanı gelmişti. Tüm buğdaylarda bir telaş vardı. Herkes seslerin geldiği tarafa bakıp olan biteni anlamak istiyordu. Duru içlerinde en uzun boylu olanıydı. Olanları az da olsa görüyordu. Kendilerine doğru gelen biçerdöveri arkadaşlarına tarif ediyordu.

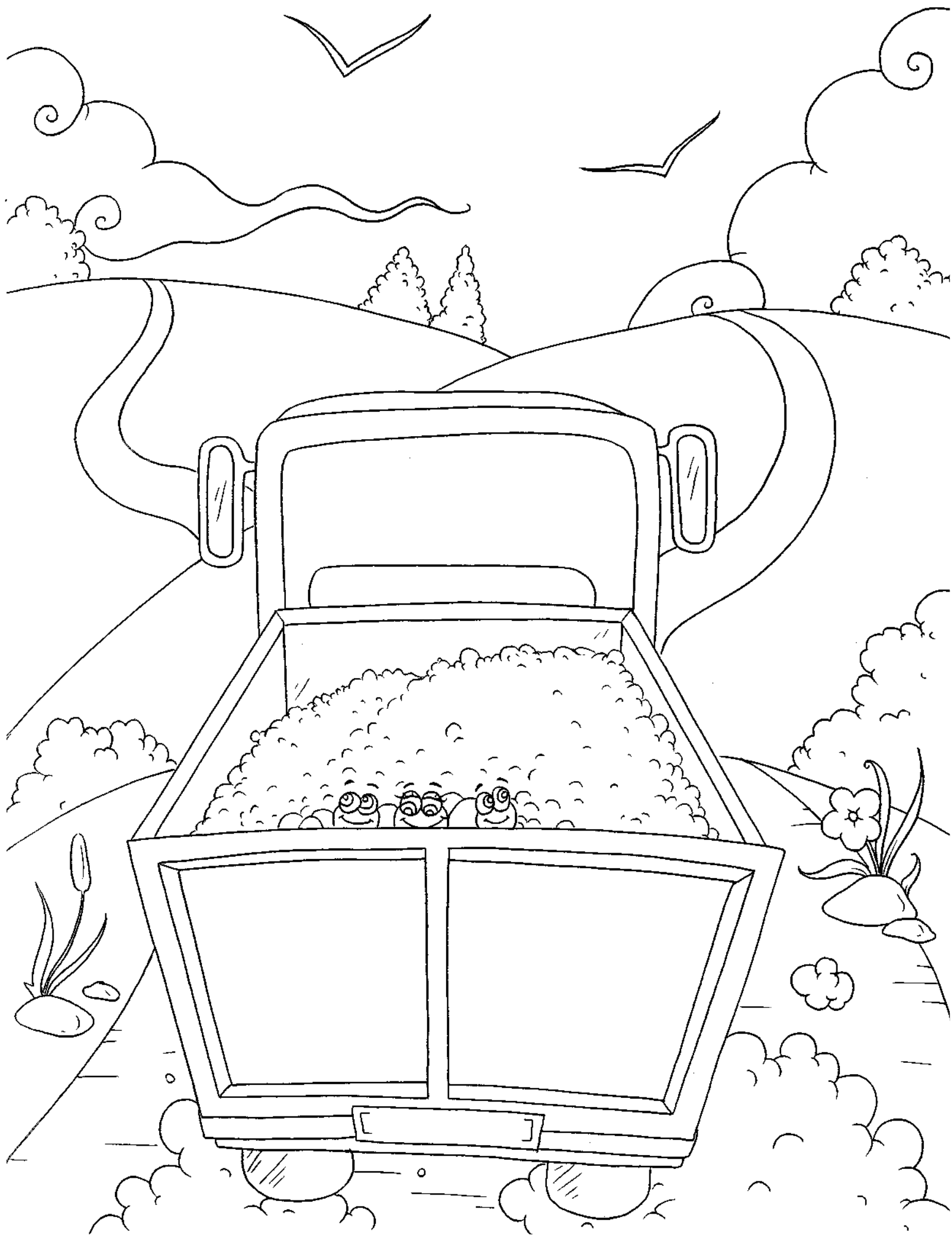

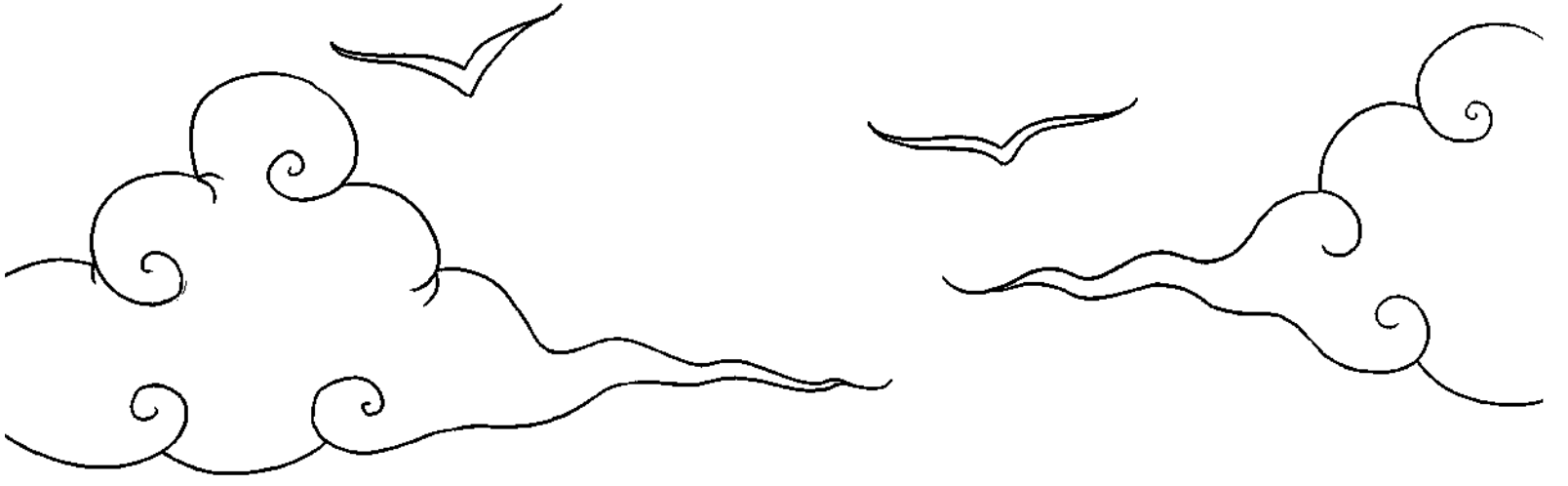

Fazla uzun sürmeden hep beraber biçerdöverin içinde buldular kendilerini. Biçerdöver başaklarla sapları ayırmıştı. Artık bir kamyonun kasasındaydılar. Ancak sadece başaklardaki buğdaylar buradaydı. Kalan kısımları tarlanın yüzeyinde kalmıştı.

— Galiba çok merak ettiğimiz yolculuk başladı arkadaşlar, dedi Duru. Hepsi etrafı meraklı meraklı izlemeye koyuldular.

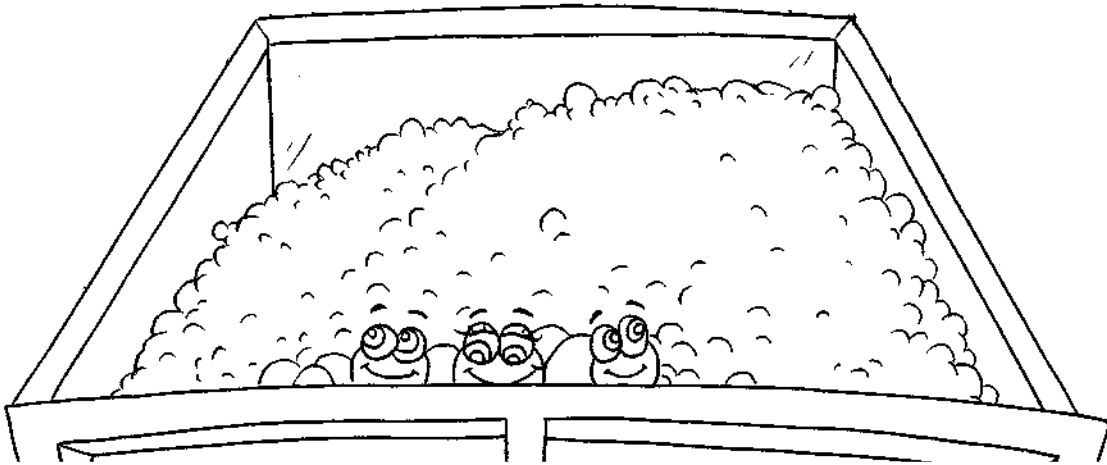

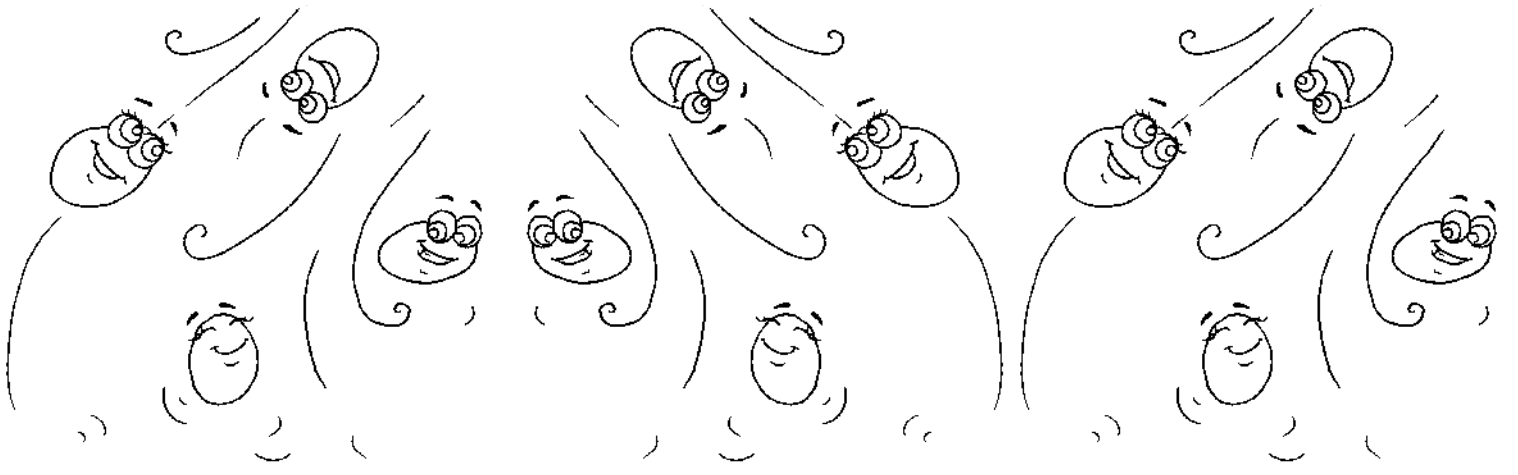

Uzun bir yolculuktan sonra büyükçe bir fabrikaya geldiler. İsterseniz hikâyemizin buradan sonrasını Duru'dan dinleyelim:

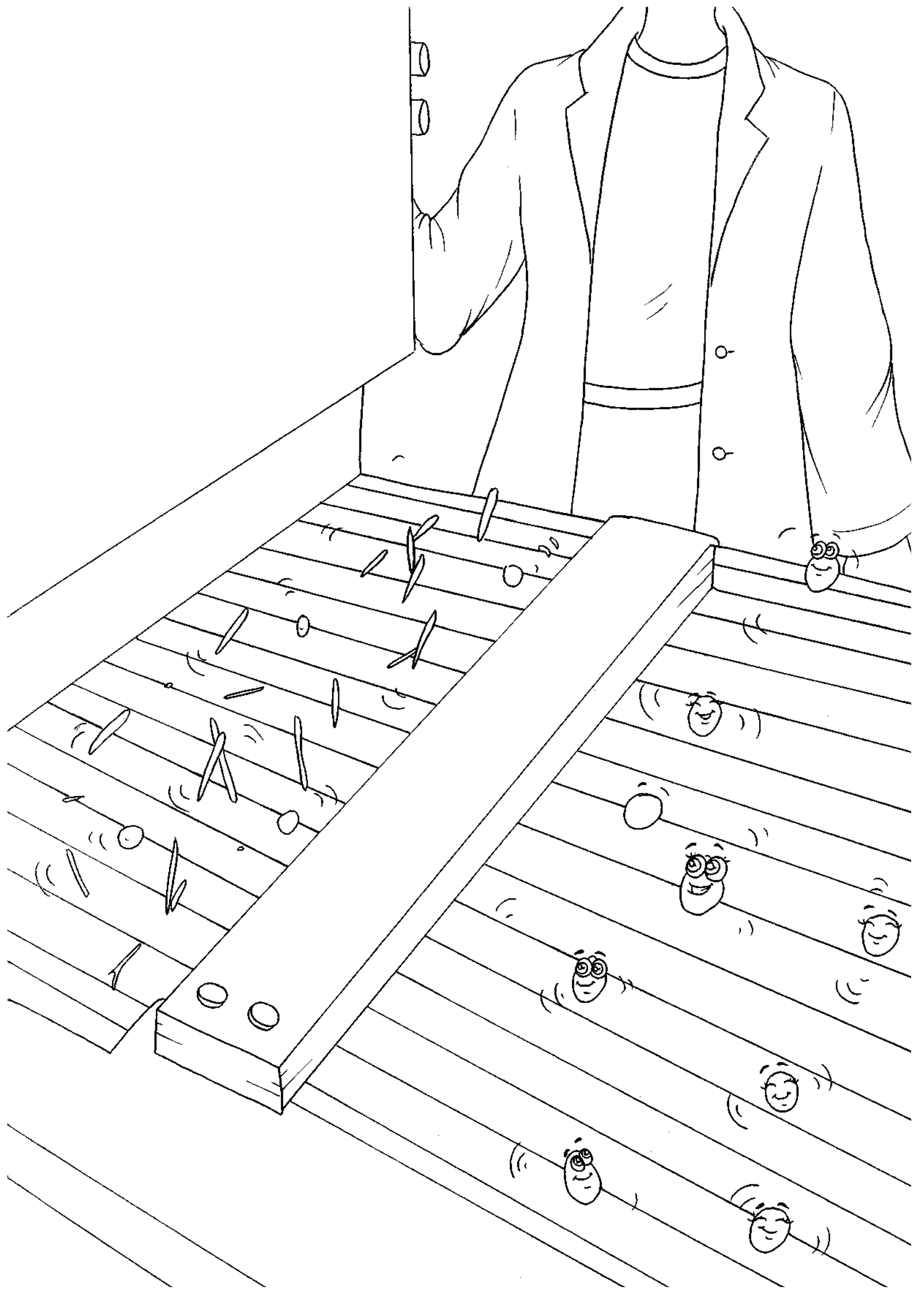
Bizleri önce beyaz önlüklü, beyaz eldivenli, beyaz şapkalı çalışanlar karşıladılar. Hepsi de güler yüzlüydüler. Bizleri uzun uzun kontrol ettiler. Sonra da büyükçe bir depoya götürülmemiz için izin verdiler. Depoda birkaç gün bekledik.

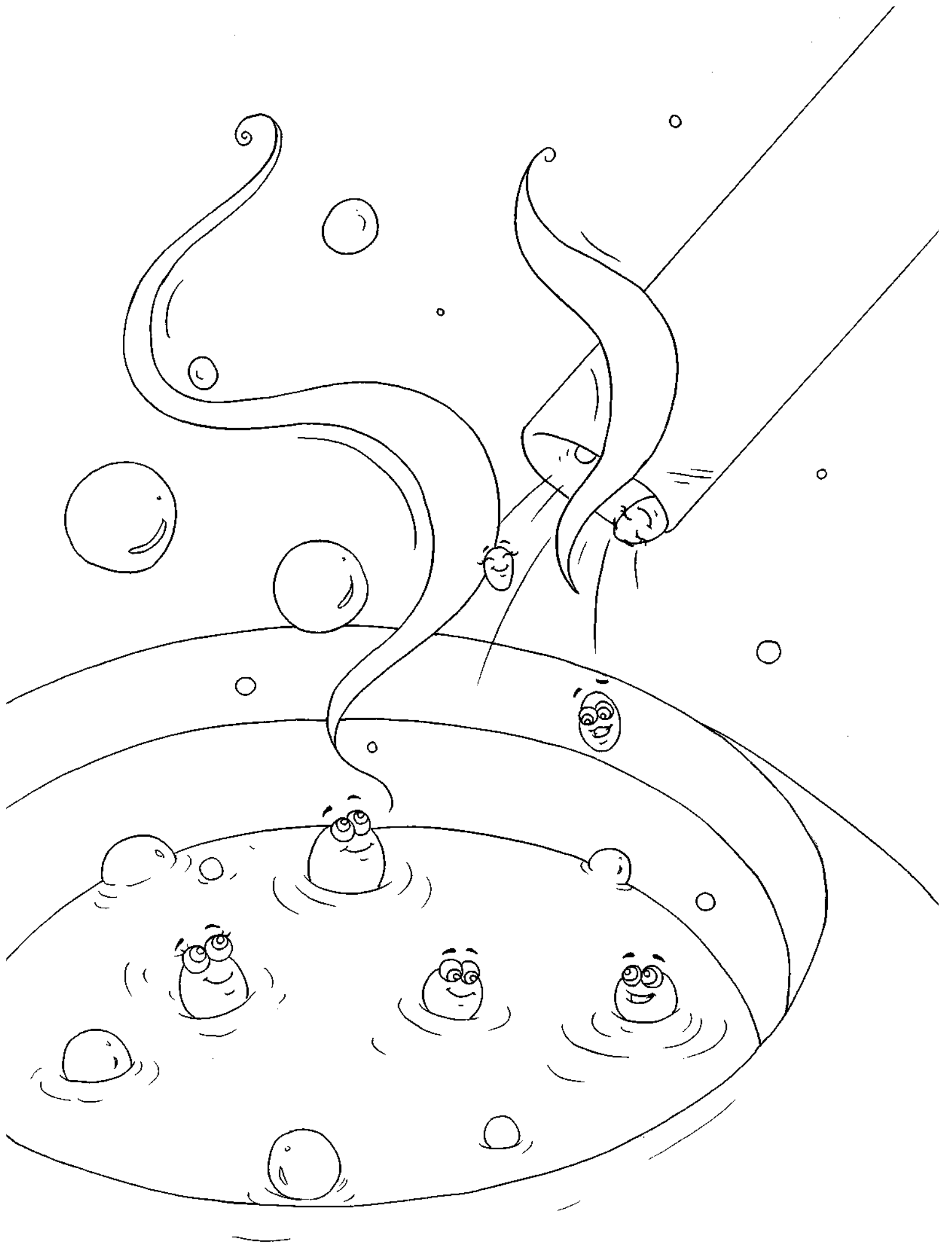

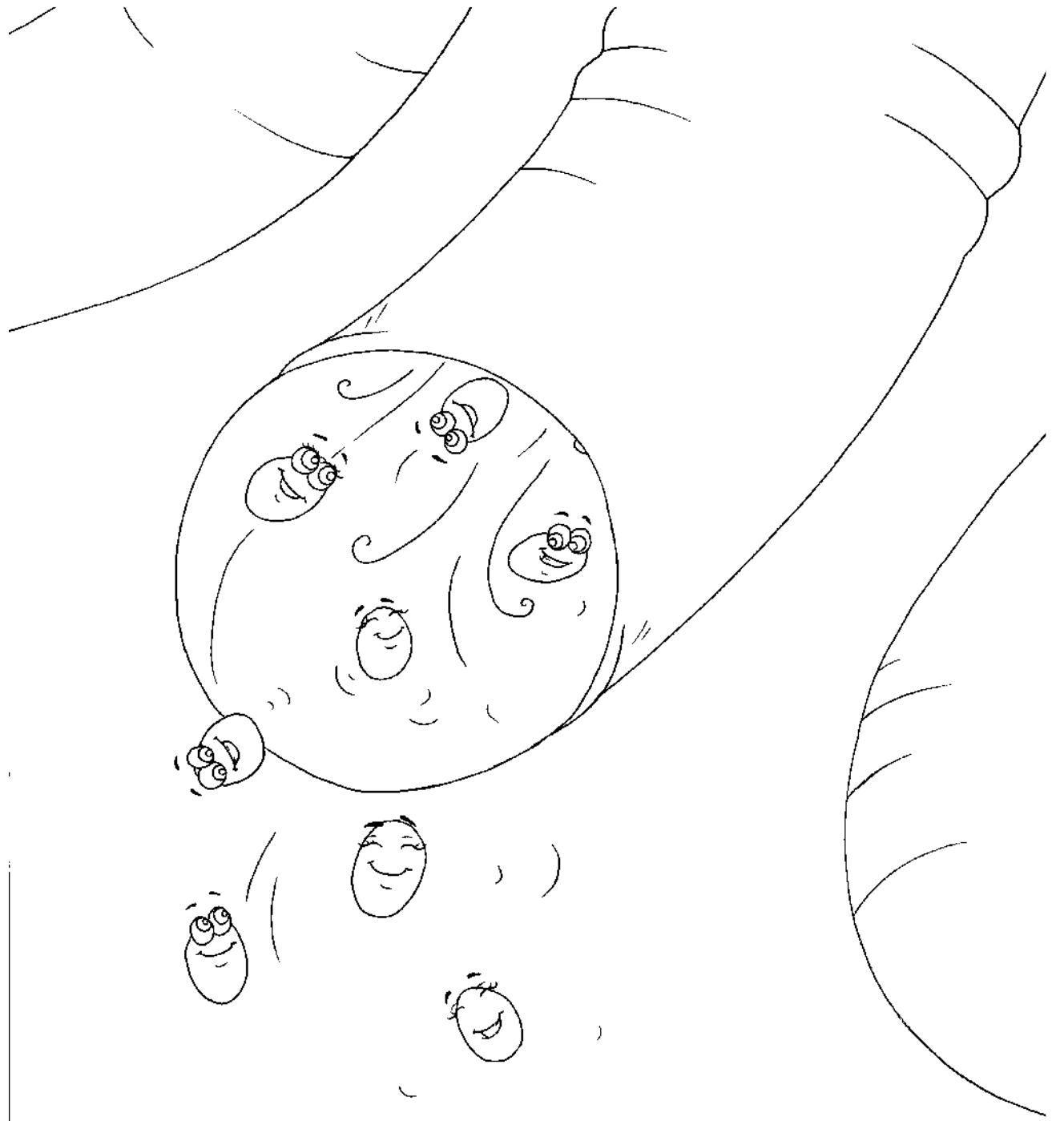

Bir sabah yürüyen yola benzeyen paletlerin üzerinde bulduk kendimizi. Önce sert bir rüzgâr esti. Aramızda kalan minik tozlar uçuşup gittiler. Burada sensörlerle kontrol edildik. Onlarca kameraya benzeyen gözler bizi tek tek inceledi. Aramıza tarlada taş karışabilirmiş. Tek tek yakalandılar. Hepsi bir güzel temizlendi. Eleklerden geçtik. Aramızda kalan çer çöp saman bizlerden ayrılmış oldu. Konuşulanlara kulak kabartınca burasının bir ayrıştırma alanı olduğunu anladık. Galiba bizden bulgur yapacaklarmış. Çok kaliteliymişiz. İyi bulgurlar kaliteli buğdaylardan yapılırmış. Çok sevinmiştik. Havamıza diyecek yoktu.

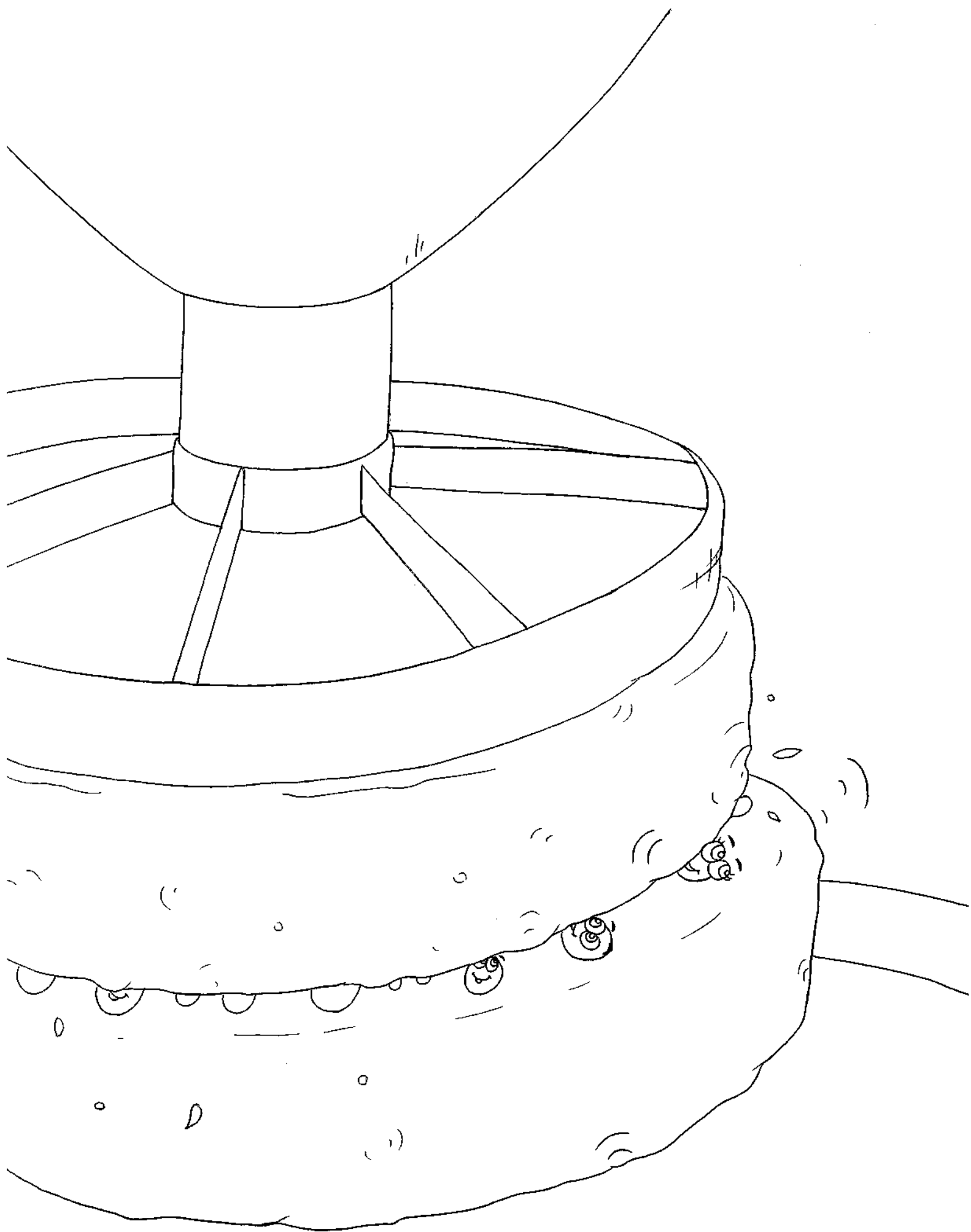

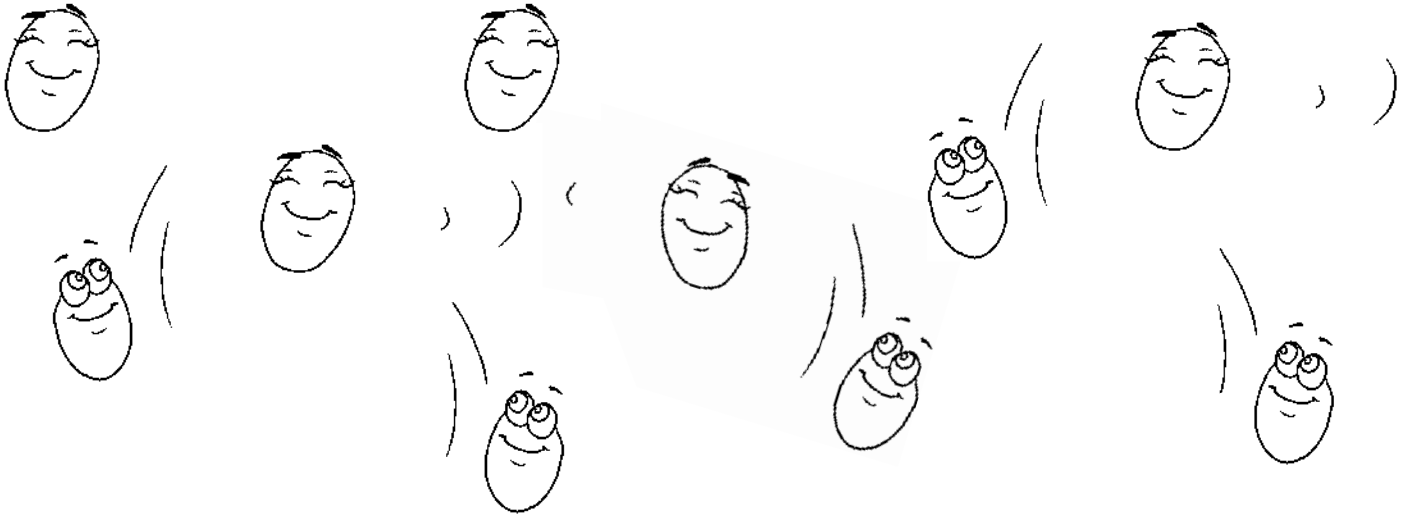

Şimdi kocaman bir kazandaydık. Kazanın içerisindeki suda bir güzel ısıtıldık. En eğlenceli yerlerden birisi de burasıydı. Bizi borularla kurutma kulelerine aldılar. Döne döne borularda ilerledik. Borular sıcacıktı. Bu sayede kupkuru kurumuştuk. Kurutma kulesi bize sonraki durağımız olan yakın dostu taş değirmeni anlattı.

Dünyada hiçbir fabrikada taş değirmen yokmuş. Dostu taş değirmen öyle sıradan biri değilmiş. Ustası da kendisi de çok özelmış. Taşın kayalardan kesilip çıkarılması ve işlenerek değirmen taşı haline getirilmesi oldukça zahmetliymiş. Bu fabrikanın en özel yeri taş değirmenmiş. Yıllardır buradaymış. Kurutma kulesi anlattıkça merakımız daha da arttı. bir an evvel taş değirmeni görmek istiyorduk. Borulardan ilerledik.

Hoop, kendimizi iki taşın arasında bulduk. Üstümüzdeki taş kendi etrafında dönüyordu. Döndükçe kabuklarımızdan ayrılıyorduk. Artık taş değirmenin içerisindeydik. Taş değirmende öğütülürken keyfimizi görmeliydiniz. Sanki salıncakta sallanıyor gibiydik. Bir taşın bu kadar nazık olacağı aklıma gelmezdi. Kokusu da, kendisi de gerçekten çok özeldi. İçerisinde mineraller varmış.

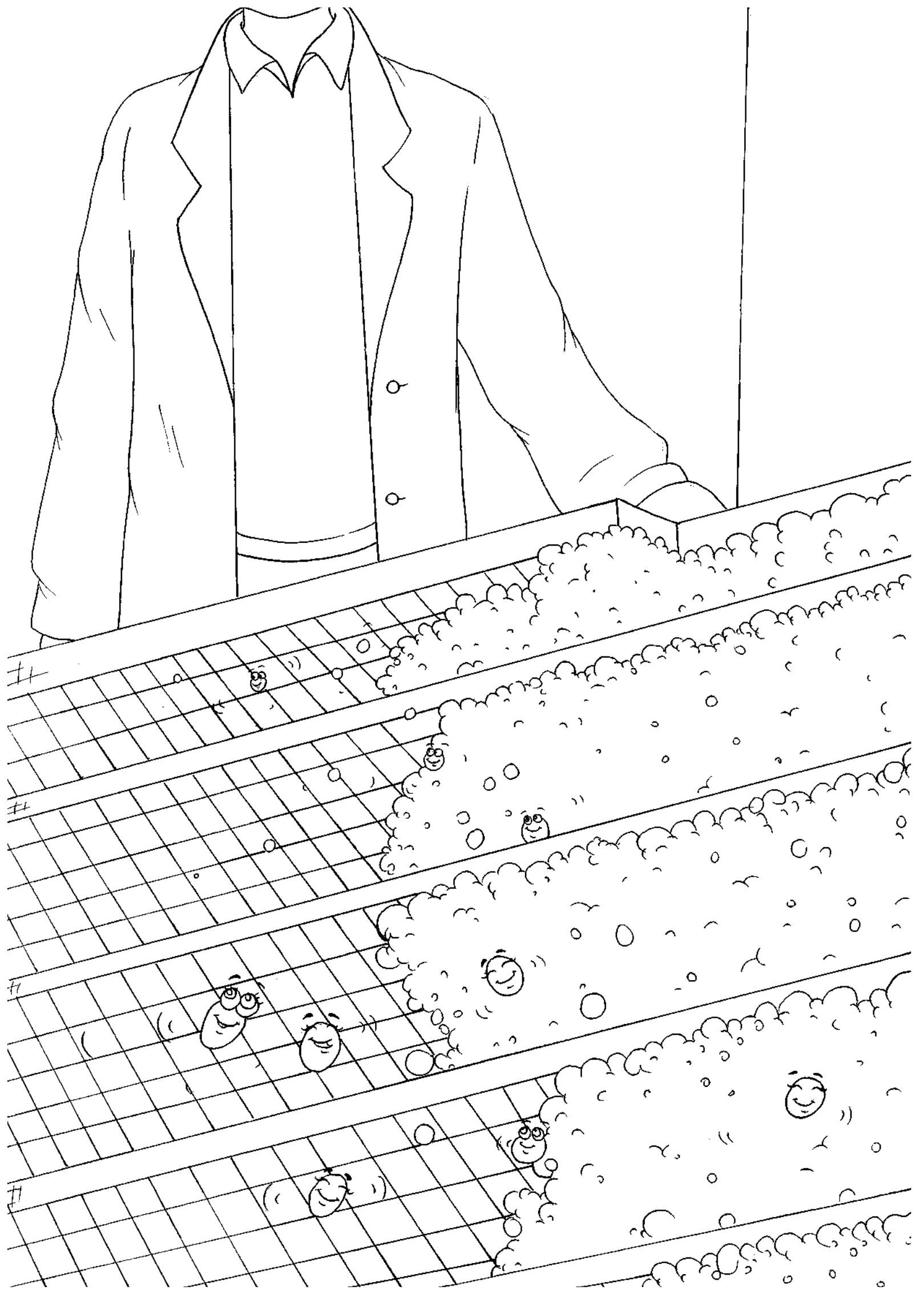
Bu mineraller bize lezzet katıyormuş. Taş değirmende dakikalarca döndük durduk. Bir süre sonra bizi bir eleğe aldılar. Uzun boylular, kısa boylular bir bir ayrıldık.

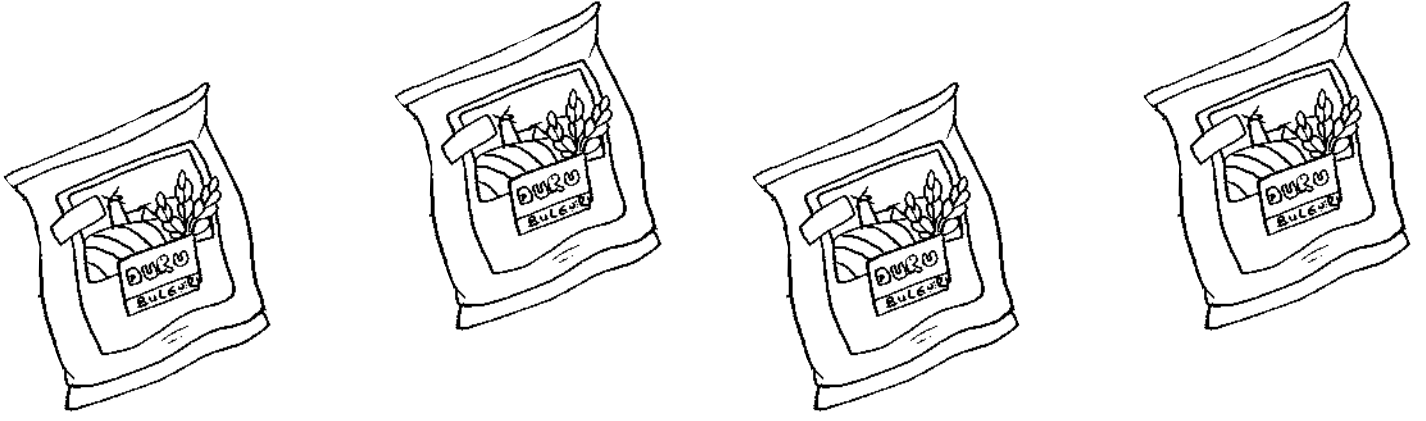
Arkadaşlarım,

– Ooo, Duru ne kadar da şık olmuşsun, deyince anladım. Epey değişmiştik.

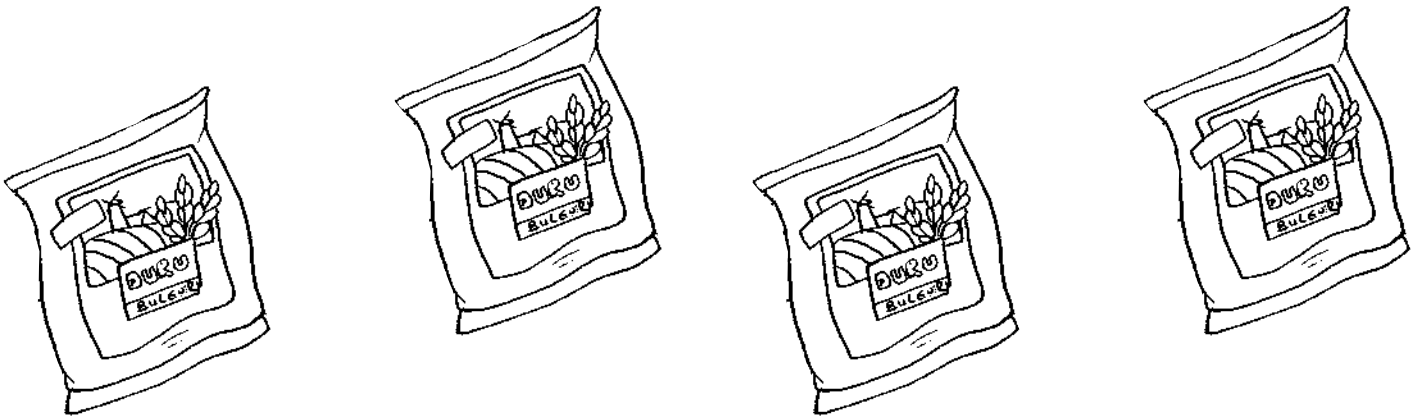
– Sizler de çok güzel görünüyorsunuz. Üstelik çok da hoş kokuyorsunuz.

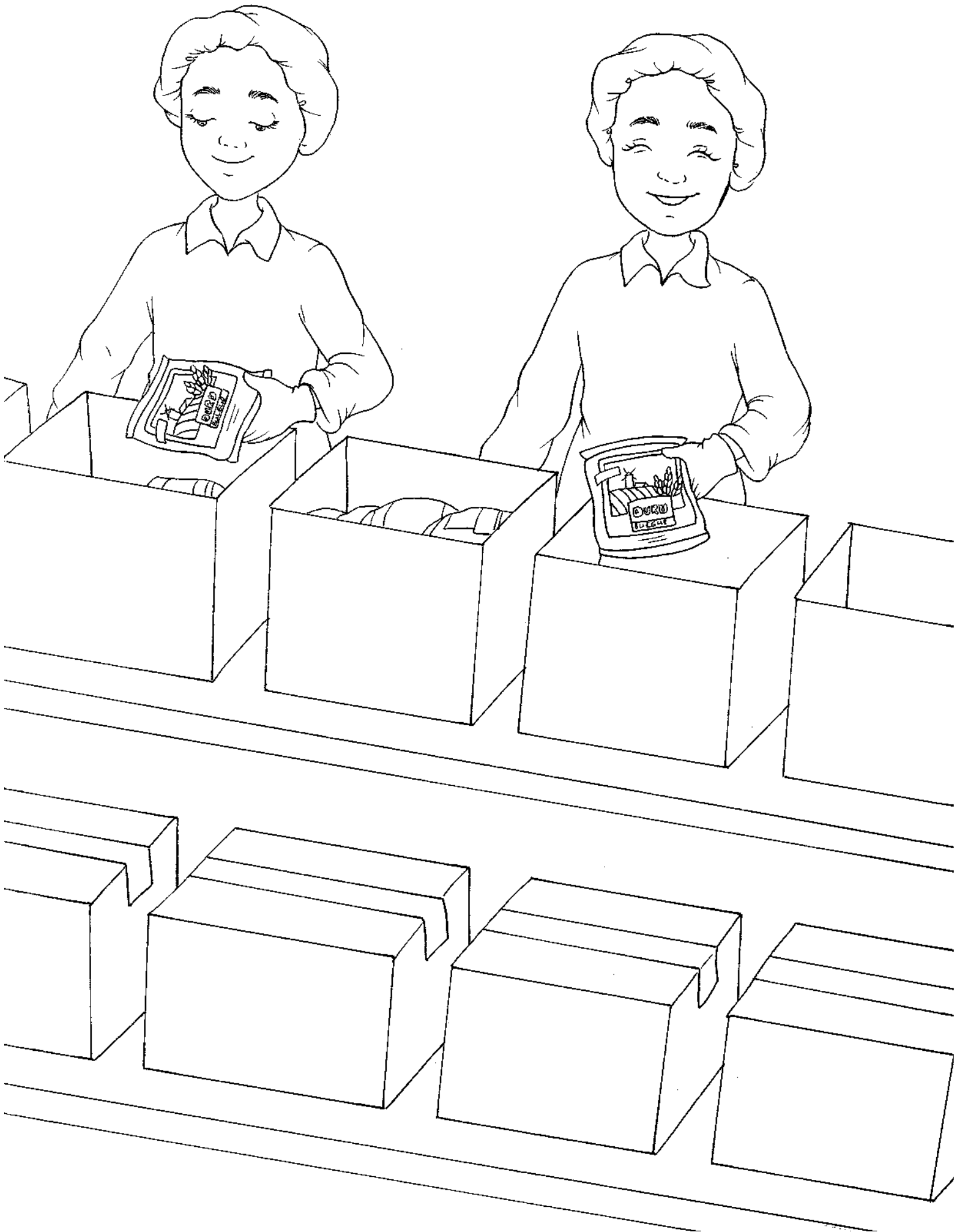

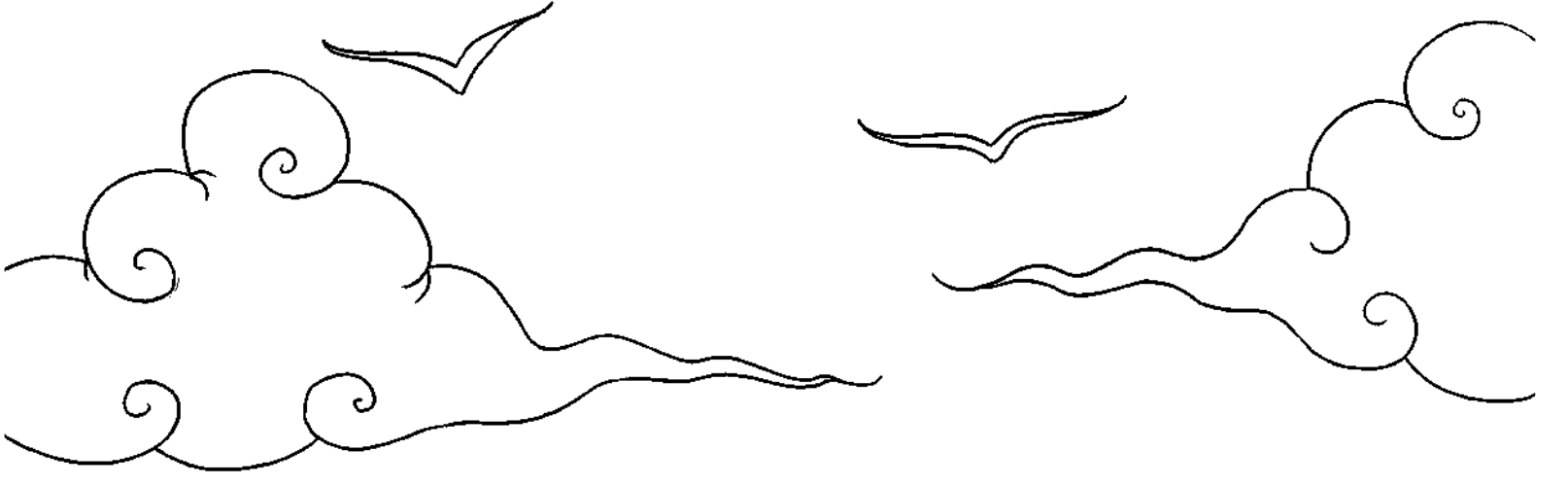

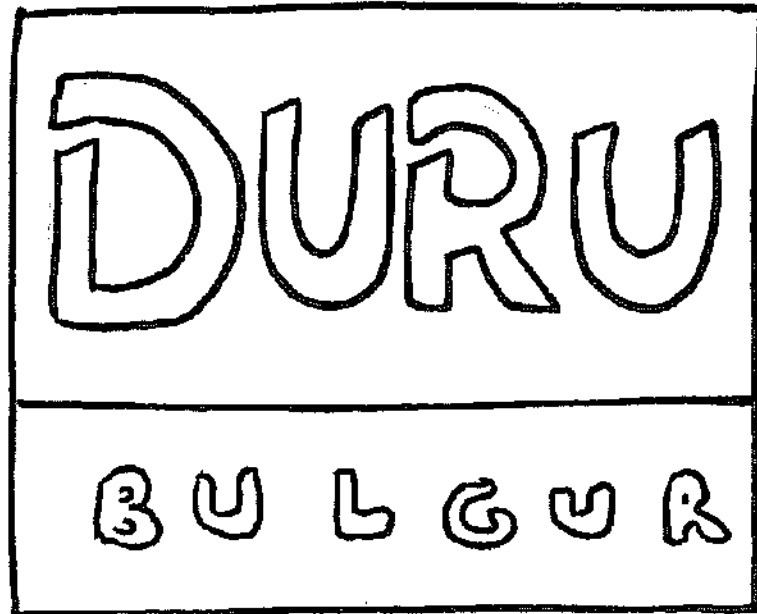
Fabrikanın içerisinde birçok yer dolaştıktan sonra bizi bir güzel paketlediler. En ilginç de her seferinde özenle bizi incelemeleri oldu. Aramıza asla yabancı giremezmiş. Bu kadar sıkı kontrolün sebebi buymuş. Ne de olsa çocuklar bizi severek yiyormuş. Onların kaslarının gelişmesine, boylarının büyümesine çok faydamız varmış. Sabahtan akşama kadar koşup yorulan çocuklar bizi yerlerse güçlerine güç katarmışız. Bizim sayemizde boyları da uzarmış. Bunu duyunca daha da heyecanlandım. Ben çocukları çok severim.

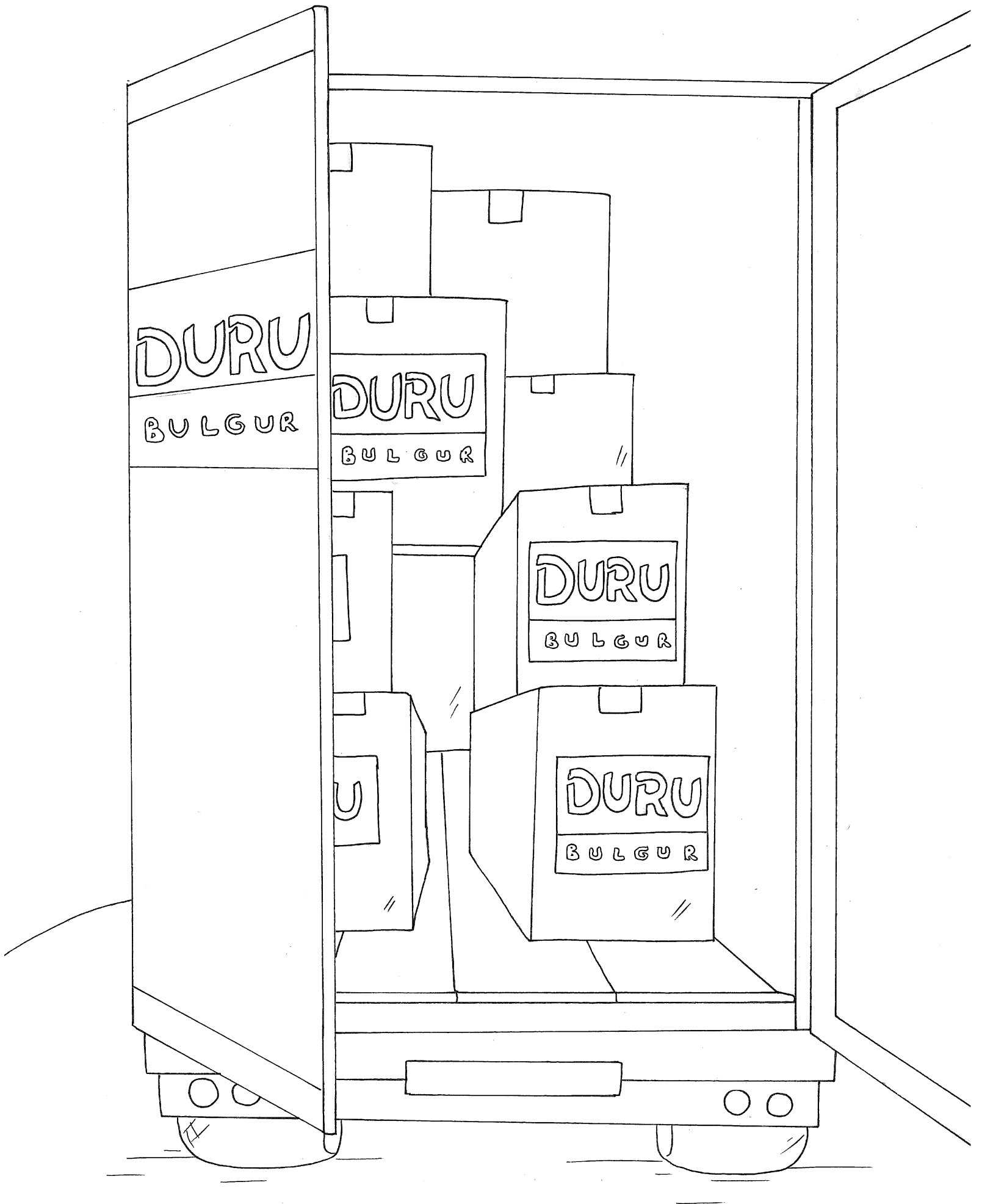

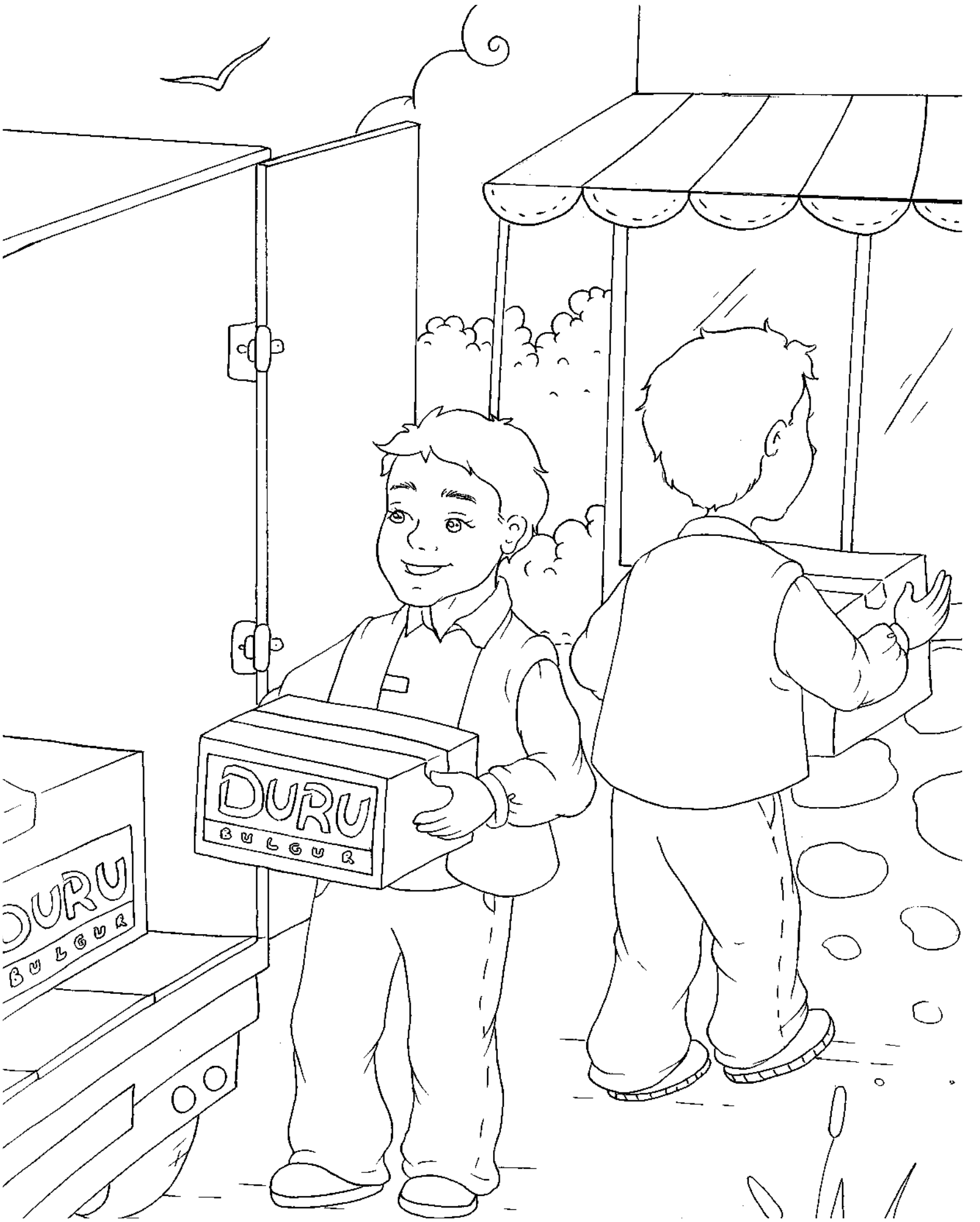

Birkaç gün sonra kocaman bir tırın içerisindeydik. Tırımızın üzerinde ismim yazıyordu. Kendimi çok özel hissetmişim. Günlerce gittikten sonra bir marketin önünde durduk.

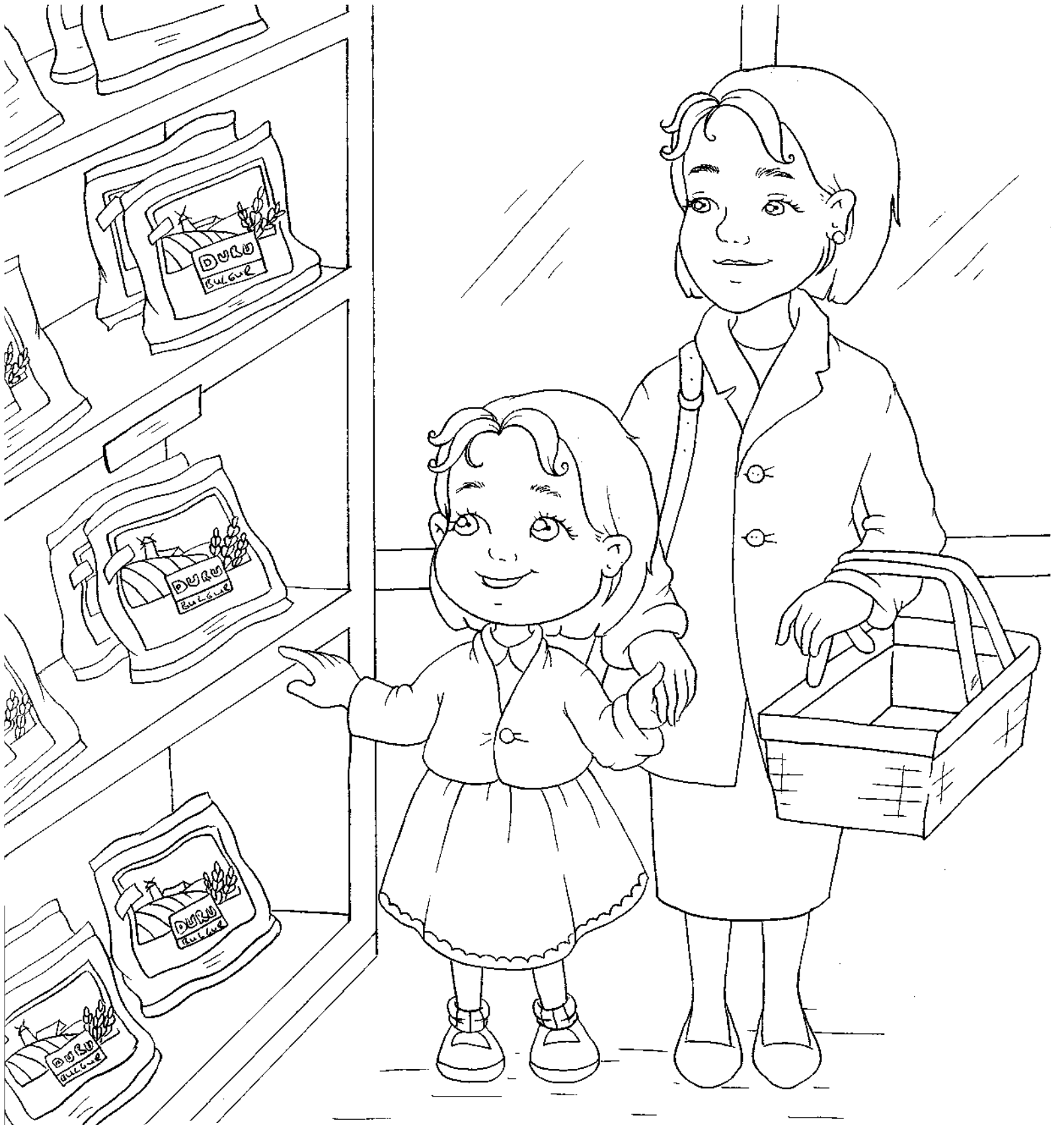

Market görevlileri bizleri içeri taşıdılar.

Sonra da raflara özenerek dizdiler. Artık bir marketin rafında duruyorduk.

Günlerden bir gün küçük bir kız bizim rafın önünde durdu. Annesine bizi gösterip ne olduğumuzu sordu.

— Anneciğim bu nedir?

Ben hemen kendimi anlatmaya başlamıştım bile. Arkadaşlarım uyarımasa daha da anlatırdım. Meğer çocuklar bizi duyamazmış. Biraz üzüldüm. İşte tam bu sırada hepimizi sevindiren ilginç bir şey oldu. Annesi küçük kıza bizi anlatmaya başladı.

– Bak Duru'cuğum, bulgur kaslarımızın gelişmesine ve kuvvetlenmesine yardımcı harika bir besindir.

Nee! Bu kızın adı da mı Duru! Sevinçten havalara uçacaktım. Ona yalvarır gözlerle bakmasam belki de bizi almayacaktı. Neyse ki hemen bizi raftan alıp sepete koydu.

Durunun annesi bizi aldı. Bol tereyağıyla pilav yaptı. Akşam yemeğinde masanın tam orta yerindeydik ve mis mis kokuyorduk. Bir yandan

da heyecandan kalbim küt küt atıyordu.

Bakalım Duru kız bizi sevecek mi?

Duru, bizden bir kaşık aldı. Hepimiz sessizce onu seyrediyorduk. Meraktan çatlayacaktım. Hadi Duru! Söyle lütfen beğendin mi? diye öyle bir bağırmıştım ki sofradakiler bile duydu sandım.

Duru gözlerini kapatmış,

– Anneciğim bu çok lezzetli! Ellerine sağlık. İyi ki seni dinlemişim. Ben bu bulgura bayıldım, dedi. Tabaktan bir kaşık daha alırken bana göz kırpıp:

Evet, sevgili Duru, gerçekten çok lezzetlisiniz, bile dedi. Gerçekten!

Duru, bulguru öğreniyor

Yazar:
Celâl Akbaş

Sevgili Anne ve Babalar,

4 bin yıllık Anadolu'nun bir geleneği olan bulguru, çocuklarımıza eğlenceli bir şekilde anlatmak, onların sağlık ve lezzet deposu bu besini severek tüketmeleri için, elinizdeki hikâye ve boyama kitabını hazırladık.

Umuyoruz ki bu gelenek siz değerli ve bilinçli ebeveynler sayesinde gelecek kuşaklara aktarılacak ve nesiller boyunca yaşatılacak.

Çocuđunuzun eğlenirken öğreneceği bu kitapta, birlikte hikâye okuyup boyama yapabilir, onunla birlikte kaliteli zaman geçirebilirsiniz.

Değerli anlar unutulmaz! Duru'nun hikâyesi gibi çocuğunuzla birlikte nice hikâyeler okuyacağınız ve nice güzel hikâyeler yaratacağınızı dileyerek...

Hepimiz aynı sofradayız...

DURU BULGUR
YAYINLARI